Td003_5

Διώξι με μάνα μ’ διώξι μι πολύ μακριά στα ξένα
να κάνω μήνες δώδεκα και χρόνια δεκαπέντε
αν πας μάνα μ’ στην εκκλησιά στης Πασχαλιάς τη μέρα
θα δγιεις του νιους θα διεις τις νιες και το στασίδι μ’ άδειο
τότε και συ θα θυμηθείς που έχεις γιο στα ξένα
και θα ρωτάς και θα ξετάζ’ς και θα ρωτάς για μένα.
Τον είδιατε τον άκ’σιτε τον γιο μου τον χαμένον.
Για πες μας το σημάδι του και τι σημάδι είχε.
Ελιά είχε στο πρόσωπο ελιά και στο κορμί του.
Τον είδιαμε τον άκ’σαμε στο άμμο ξαπλωμένον
μαύρα πουλιά τον έτρωγαν κι άσπρα τον ’λογυρνούσαν
κι ένα χρυσό χρυσό πουλί δεν τρώει και δεν κονεύει.
Γιατί εσύ χρυσό πουλί δεν τρως και δεν κονεύεις
κατέβασε τα φτεράκια σου να βάλω μια γραφίτσα
και να την πας την μάνα μου να μη με περιμένει
αχ, και να την πας τη μάνα μου να μη με περιμένει.

Διώξι με μάνα μ’ διώξι μι πολύ μακριά στα ξένα
να κάνω μήνες δώδεκα και χρόνια δεκαπέντε
αν πας μάνα μ’ στην εκκλησιά στης Πασχαλιάς τη μέρα
θα δγιεις του νιους θα διεις τις νιες και το στασίδι μ’ άδειο
τότε και συ θα θυμηθείς που έχεις γιο στα ξένα
και θα ρωτάς και θα ξετάζ’ς και θα ρωτάς για μένα.
Τον είδιατε τον άκ’σιτε τον γιο μου τον χαμένον.
Για πες μας το σημάδι του και τι σημάδι είχε.
Ελιά είχε στο πρόσωπο ελιά και στο κορμί του.
Τον είδιαμε τον άκ’σαμε στο άμμο ξαπλωμένον
μαύρα πουλιά τον έτρωγαν κι άσπρα τον ’λογυρνούσαν
κι ένα χρυσό χρυσό πουλί δεν τρώει και δεν κονεύει.
Γιατί εσύ χρυσό πουλί δεν τρως και δεν κονεύεις
κατέβασε τα φτεράκια σου να βάλω μια γραφίτσα
και να την πας την μάνα μου να μη με περιμένει.